לדברי ר' שמעון אין נפדין תמימים ¢לדברי

חכמים "נפדין תמימין ועוד הא בעא מיניה

ר' ירמיה מר' זירא שעירי עצרת שקבל דמן

בשני כוסות ונזרק דמו של ראשון שני למה

הוא בא על מומאה שאורעה בין [זריקה

של] ₪ זה לזה (נזרק דמו של שני למה הוא

קריבין) בער כאן לא מיבעיא ליה אלא עשה קריבין יוביק

דלאחר שחיטה אבל עשה דלאחר הפרשה

לא קא מיבעיא ליה דלמא אם תימצי לומר

קאמר: איתמר תודה ששחמה לשם תודת

חבירו (כשרה) רבה ב אמר כשרה רב

חסרא אמר פסולה רבה אמר כשרה תודה

לשם תודה נשחמה רב חסדא אמר פסולה 🕪

לשום שלמים דידיה נשחמה ח בעינן

אמר רבה מנא אמינא לה יודתניא יובשר

זבח תודת שלמיו ביום ה הקריבו את זבחו

וגו' אבא חנין אמר משום ר' אליעזר בא

ללמד שתודה ששחטה לשם שלמים כשרה

שלמים שנשחטו לשם תודה פסולים ומה

הפרש בין זה לזה ° תורה קרויה שלמים ואין

שלמים קרויין תודה שלמים לשם תודה

פסולה הא תודה לשם תודה כשרה מאי

לאו החבריה לא דידיה אבל החבריה מאי

פסולה אדתני שלמים וו לשם תודה פסולה

ליתני תודה לשם תודה וכ"ש שלמים לשם

תודה שלמים לשם תודה דידיה איצטריך

ליה סלקא דעתך אמינא מדתודה קרויה

שלמים שלמים נמי קרויין תודה וכי שחים

להו לשם תודה ליכשרו קא משמע לן: אמר

רבא יו ° חמאתי ששחמה לשם חמאת כשירה

לשם עולה פסולה מאי מעמא 2 ושחם

אותה לחמאת אמר רחמנא והרי חמאת לשם

חמאת נשחמה לשם עולה פסולהיו ואמר רבא

סגחמאת ששחמה על מי שמחוייב חמאת סי

פסולה יעל מי שמחוייב עולה כשרה מאי

מעמא וכפר עליו סעליו ולא על חבירו

חבירו דומיא דידיה במחוייב כפרה כמותו

שאינו מָחוייב כלום פסולה שאין לך אדם

בישראל שאינו מחוייב עשה ואמר רבא

חמאת מכפרת על חייבי עשה מק"ו על

חייבי כריתות מכפרת על חייבי עשה לא

כל שכן למימרא דבת מינה היא והאמר

רבא חמאת ששחמה על מי שמחוייב חמאת

פסולה על מי שמחוייב עולה כשרה

ואמר רבא חמאת ייששחמה על

ה, מיי' פ"ד מי שקלים הלכה יא: ל ב מיי' חרר בש א מיי׳ פ״ד מהלכות מתי' פרק טו מ פסה"מ הלכה יג:

לא ג מיי שם הלכה ז: לא ב מיי שם הלכה ז: לב ד מיי שם הלכה ח: לג ה מיי שם הליט והלי יד:

תורה אור השלם

ן. ובשר זבח תודת שלמיו דיבון זְבוּוֹ מְּלֵבְלֹּ לֹא יַנְּיִחַ בְּמָנוּ עַד בַּקֶר: וְאִם נֶדֶר אוֹ בְּבָרָה זָבַח קְרְבְּנוֹ בְּיוֹם הַקְּרִיבוֹ אֶת זְבְחוֹ יַאָבֵל וּמִמְּחֲרָת וֹהַנּוֹתַר מִמְנּוּ יַאַבַל:

ויקרא ז, טו-טז ויקרא ז, טו-טז 2. וְטָמֵךְ אֶת יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחַטָּאת וְשָׁחַט אֹתָה לְחַטָּאת בָּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת בָּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת ויקרא ד, לג

מוסף רש"י

לדברי חכמים נפדין תמימים. להכשירן בשנה זו, מחללין אותן על מעות חולין ואותם המעות ילכו למותר התרומה ישנה שעושין מהן רקועי פחים ליפוי לבית קה"ק, כדתנא במסכת שקלים, וכיון שילאו לחולין חוזרים לוהחים אותם ממעות תרומה החקתים מועם מתעות תורהם מדשה ויקרבו בשנה זו, ואע"ג שאין בהמת קדשי יחיד מתחללת בלא מום כדקיי"ל (מנחות קא.) מואם כל בהמה טמאה, דאמר מר בבעלי מומיו שנפדו הכתוב מדבר. אנו לומין שנפדי הכתור מיכי, מכי של לכור נפדים (שבועות יי): זבה תודת שלמיו. שמהל זכיחמו לשם מודה: תודה קרויה לשם תודה: תודה קרויה שלמים. כדכתיב תודת שלמיו כמו חטאת הקהל, תורת משה ענדי (לעיל ד.): ששחטה לשם ששווטה לשם וזכ בשירה לכי הדדי נינהו דתרו זטאת סתמא שמייהו וכי שתיהו שוה על הכרת. איו שם שינוי הודש והרי מטאת לשם מטאת שחטה (לקמן מ:) חטאת ששחטה על מי שמחויב ששחטה על מי שנחות. חטאת. חטאת ראובן שחטה להתכפר נה שמעון, אם שמעון מחוייב חטאת הוא פסולה, אבל אם מחויב עולה ולא חטאת כשרה ילו:) וכפר עליו. היינו וריקה אלמא זריקה לשם בעלים בעיא

ליקוטים

(לעיל ד:)

על מי שמחוייב עולה כשרה. ולא עלתה לבעלים. כן הוא ברמב״ם פט״ו מפסה״מ ה״ח. ובזבחים מבואר דבסתם כשרה. ואינו מבואו דבסוגם כשודו, מבואר דלא עלתה לבעלים. ו דלעיל לשם חולין מבואר לה שם מ"ו ע"ב [דלא עלתה], ודין וה אינו מבואר כלל. ולומר דהר"מ למד מזה דכמו לשם כדרכו וצ"ע. (מנ"ח מל' קל"ח)

שימה מקובצת

על מי שאינו מחוייב כלום פסולה. דהוי שפיר מחוייב כפרה כמותו כדמפרש ואזיל ואמר רבא כו׳. ולפרושי מלחה קמייתה אחה: ולפרושי מלחה קמייתה אחה: והאמר רבא בו' על מי שמחויב עולה בשרה. אלמה להו מינה הוה והא) [דהא] הכא עבירת עשה בידו מהפריש עולה עליה. ומשני מקיבעא שיטלים שלט עלים אומפי מונטים, למ מכפרא כר. כך פי׳ הקונטים, ומ"מ קשה היאך פשיטא ליה לרבא דפסול והא לקמן (דף ט:) מספקא ליה לרבא אפילו על מטאח חלב יים הנצח חשירו על מושחת חוב ששחטה על מי שמחייב חטאת דטומאת מקדש וקדשיו דשמא לא הוי מחוייב כפרה כמותו לפי שאינה קבועה כמותה, כ"ש על מי שאינו מחוייב כלום. לכך נ"ל דגרסינן עולה מחוייב כלום. לכך נ"ל דגרסינן עולה שחטה על מי שאינו מחוייב כו׳. דגבי עולה מהן הוא דכתיב וכיפר עליה הכהן (ויקרא יב, ח) ואמר רבא חטאת כו', ומילתא באפי נפשיה היא. לא בעי לשנויי דלכך כי שחטה על מי שמחוייב עולה כשרה משום דלא

מי שתחייב שנה בשרה שלה בני למיסטט בעים דרכם דלקמן, ולכך משני משום דמקיבעה לא מכפרי _{וחוס מורז}: רש"י "דה רלשא את"ל ברי ורלשא לא קי"ל בר' זירא. סייא ואין למיסטט בעיין ממשובת ר' זירא (האסשר) דמשיב באמ"ל (דאמ"ל) האני האני עשה רלאמר הפכשה, כמו (כן שעירי עלרת דמכפרין) על טומאת מקדש וקדשיו (ניכא למבעיא על טומאה שבין) שחיטה לשחיטה. דרא דרשה בי יבי דרא על הבעיא) דלעיל דאמר (על טומאה שאירעה) לאחר שמיטת הראשון, לא למיסש האבעיא לו, דודאי ר' זירא לא פליג ארבא (דסבר דליכא למיסשט האבעיא, אלא) דרשיב באמ"ל האיל והוא שאל באמ"ל (דמכפר אעשה דלאמר הפרשה אם עד אחר שמיטה) או עד זריקה כי:

וטעמא משום דבאין לכפר על [טומאת] מקדש וקדשיו (כ) כמתניתין דהתם ובברייתא חידש טפי ממתניתין והא ביו דקתני שתחלתו לא בא אלא לכפר על מזבח החיצון לאפוקי שעיר הפנימי דבעינן תרתי טומאת מקדש ומזבח החילון ואף על גב דמשמע התם דאי לא

משום גזירה (ג) הוי מקיצין בגופן אפי׳ במותר חטאות הפנימיות היינו משום דהכי גמירי דמותר חטחות לבור לעולה ורבינו חננאל מפרש כפירוש הערוך וגרים התם תניא נמי הכי וקאי אמילתא דרבי ל יוחנן דאמר דלרבי שמעון מקיצין בהן בגופן הואיל ומעיקרא עולה והשתא עולה אבל לא במותר חטאת כו׳ ותיתה אמאי נטר עד לסוף או דלעיל הוה ליה לחתויי:

דלמא אם תימצי לומר האמר.

ורבי זירא נמי שהשיב נמי לרבי ירמיה על טומאה שאירעה בין זו לזו כמו כן אם תימלי לומר קאמר וקושיא ראשונה ומי אית ליה לרבי שמעון לב בית דין מתנה לא חש לתרך דאיכא למימר דאפרשינהו בזה אחר זה ואינו חושש בקושיא דליקו ולימא ליה לקרא כו׳ ועוד דהיכא דלית ליה תקנתח ברעייה לבו חית ליה לרבי שמעון לב בית דין מתנה כדמוכח במנחות פ׳ התודה (עט:) ומיהו הא מוכח דהיכא דאית ליה תקנתא ברעייה לית ליה לב בית דין מתנה וכאן אית ליה מקנתא ברעייה: תודה ששחשה לשם תודת חבירו כשרה. ועולה לשם חובה משום לש שנוי בעלים לא מיפסלא דאין " שינוי בעלים אלא (א"כ) בזריקה ורב חסדא אמר פסולה פירוש לא עלתה לשם חובה משום דהוי שינוי הודש כשאמר תודת פלוני לשם תודה אחרת של פלוני אבל אמר תודה זו לשם פלוני כשרה גמורה לפי שהוא שינוי בעלים בשחיטה להן דכשירה גמורה: הגה"ה רב חסרא אמר פסולה. נראה דוקא בתודה פליג משום דכתיב בהן קרא שלמיו ובקונטרס פירש

דהוא הדין בשאר קרבנות: אמר רבא חמאת ששחמה לשם חמאת כשרה. פירש רדינו

תם דרבה להו כרב חסדא ס"ל דהא דרבה אידחי וטעמא דתודה משום שלמים לו משמע דר"ל דאיירי ששחטה לשם חטאת חבירו ונראה דלאו בהכי מיירי מדלא קאמר בהדיא חבירו אלא מיירי בחטאת חלב לשם חטאת דם לו כדחמר רבח לקמן בפירקין (דף ט:) חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דם לשם חטאת עבודת כוכבים כשרה לשם חטאת נזיר לשם חטאת מצורע פסולה הני עולות נינהו ואם תאמר ותרתי דרבה להו למה לי ויש

לומר דהך דהכא נקט לאשמועינן דשינוי קודש איפכא משינוי בעלים אע"ג דרבא לא פירש הפסוקים כדבריו ליו מדאמר בריש פירקין (לעיל דף ג:) דרב יוסף בר אמי רמי שינוי חודש שלו ומשני [והא] יו דלקמן נקט לחלק בחטאות וגם משום בעיא דאחר כך דבעי רבא חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דטומאת מקדש וקדשיו מהו: חמאת ששחמה על מי שמחוייב עולה כשרה. וכגון שלא הפרישה עדיין דאי הפרישה מאו הוה ליה כעל מי שאינו מחוייב כלום אם תימצי לומר דלא מכפרא אעשה דלאחר הפרשה דמסתמא עולה יביא ויכפר על הכל א"נ דאמר הרי עלי עולה דכשיפרישנה יכפר על כל עשה שעבר: על מי שאינו מחוייב בלום פסודה. אי דגרסינן מבו בהא מימרא עולה דגבי עולה נמי " כתיב לכפר עליו דאי גרסינן הכא חטאת ל"ל אידן מילתא בו דרבא דחטאת מכפרת על חייבי עשה מהכא שמעינן לה: על חייבי עשה דא בד שבן. מהאי קל

לדברי רבי שמעון אין נפדין חמימין. דהכי גמר לה רבי יוחנן מרביה דפליגי בה רבי שמעון ורבנן לרבי שמעון לית ליה לב ב"ד מתנה עליהן להכשירן לתמידי שנה הבאה [לומר] אם הולרכו הולרכו ואם לאו יהא קדושים לדמיהן שיפדו אותן ממעות חולין בלא מום ויוליאם לחול ז ויפלו דמיהם

למותר תרומה ואחר כך יחזרו ויקחו אותם מתרומה חדשה ויוכשרו לתמידין או ולדברי חכמים נפדין תמימים דאית להו לב בית דין מתנה עליהן תנאי זה אלמא לית ליה לרבי שמעון לב בית דין מתנה עליהן (בהן) דאי אית ליה יוכשרו לתמידין ולא יקיינו בו אלא לית [ליה לב ב"ד מתנה] כך שמעתי בשבועות: ועוד. אי נמי בעית למימר דקרא דחיק ומוקי אנפשיה כשהפרישן בוה אחר וה ובטומאה דערב יום טוב האמר מי מצית למימר דכי קתני שאירעה בין זה לזה בהפרשה קאמר והא בעא מיניה כו': בשתי כוסות. נשחטין יו כאחד ואין שהות לאורועי טומאה בין שחיטתיהן דו ונזרק דמו של ראשון שני למה קרב. לר׳ שמעון הרי אין טומאה בין זה לוה. ואמר ליה ביו לטומאה שאורעה בין זריקתו של זה לזריקתו של זה: ע"ר לא מיבעיא כו' בו. אפילו לרבי ירמיה לא מתמה יו אלא אי מכפר אעשה דלאחר שחיטתו יח אי לא מכלל דפשיטא ליה דבין זה לזה דקאמר רבי שמעון בטומאת י"ט קאמר בין יש שחיטתו של זה לשחיטתו של זה בו: דלמה הם חמלה לומר קהמר. דלמה תרוייהו קמיבעיא ליה והכי קמיבעיא ליה האי בין זה לזה דקאמר רבי שמעון קודם הפרשה קאי או לאחר הפרשה קאי ואם תימני לומר אחר הפרשה נמי קאי קודם שחיטה או אפילו לאחר שחיטה עד זריקה ואהדר ליה איהו אפילו עד זריקה ודלמא לא קיימא לן כר׳ זירא ולא איפשיטא בעיין: חודה ששחטה לשם חודת חבירו. לה ששחטה ע"מ שיתכפר בה מי שאינו בעליה כאו ואין זה שינוי בעלים אלא שינוי קודש שהיתה לראובן תודה ולשמעון תודה אחרת ושחט את תודתו של זה לשם תודתו של זה כבן [וה"ה] בשוחט חטחת חלב לשם חטחת דם: כשרה. ועולה לבעלים דחפי׳ שינוי קדש חין כחן: פסולה. לא בו עלתה לבעלים דשינוי קדש הוא: לשם שלמים דידיה בעינן. דכתיב זבח תודת שלמיו. והאי דאיפלוג בתודה משום דמינה מייתי רבה כדו סייעתא למילתיה מדאבא חנן ומיהו ה״ה לשחר זבחים: כשרה. עלתה לבעלים: פסולין. לא עלו: לא דידיה. ואע"פ שלא באו על

הודייה אחת דארבעה לריכין להודות כדאמרינן בברכות (דף נד:) וכתיב בהו (מהלים קו) ויזבחו זבחי תודה. ושחט תודה בשעת עלייתו מן הים לשם תודה שהפריש על יליאתו מבית האסורין: העאם ששהעה לשם העאת. כגון חטאת חלב שנשחטה לשם חטאת דם: כשרה. ועלתה לו: פסולה. פסולה לגמרי כדתנן חוץ מן הפסח והחטאת: על מי שמחוייב חטאת. בשינוי בעלים על מנת לזרוק דמה לשם חבירו המחוייב חטאת כמותו: שאינו מחוייב עשה. שלא עבר עשה כהו ובעשה שייך למימר כיו חטאת כדמפרש ואזיל: ואמר רבא חטאת מכפרת על חייבי עשה. הלכך מחוייב כפרה כמותו הוא: למימרא. דעשה בת מינה דחטאת היא: והאמר רבא כו' על מי שמחוייב עולה כשרה. אלמא לאו מיניה הוא דהא כו עבירות עשה בידו שהפריש עולה עליהן כחו: מהיבעה

וחומר הוה לן למימר דאפילו מקיבעא מכפרא אלא דאינה מכפרא 🖘 הואיל ועיקרא למילמא אחרימי קאמיא ואהני קל וחומר לקופיא:

ל) שבועות יי, כ' [לעיל ד.],
 עי ת"כ צו פרש" ה ה"ג,
 ד) [לעיל ג: ד:
 לקמן ח. פסחים סב.], ו) לקמן
 י., ו) ויקרא א, ד:

הגהות הב"ח

(A) גם' רב חסדא אמר פסולה נשחטה לשם שלמים דידיה תר"ה (3) : צעינן כעיק. לכל יוני זי (כלף הקודם) סכין כו' מקדש וקדשיו דתני במתני" התם ובכריימה חידש טפי ממתניחין דקתני כל"ל ותיבת והא נמחק: (ג) שם דאי לאו משום גזרה אטו לפני כפרה היו מקינין:

גליון הש"ם

גם' תודה קרויה שלמים. כעין זה מנחות דף טו ע"א ועיין לקמן דף סג ע"ב חוד"ה מנחה ובמנחות דף יו ע"א חוס' ד"ה מדלפקינהו: שם חמאת כשרה. שטוובות כשם רובאת כשרת. עיין נזיר דף כז ע"ב תוס' ד"ה שהרי:

שיוויי ווחחאות

א] תיבות זריקה של ליתה בכי"מ, וכ"ה במוד"ה דלמה ובש"מ: ב] מוהרש"ק מוחק מה שבסוגריים, חולם עי בם' טה"ק שבחוגריים, חולם עי בם' טה"ק מ"ש לפרש גי' זו: גו בכתה" מ"ש כפרש ג" זו: גן בכחה"י וד"ו רפ"ב רבא ובכל הסוגיאן, וכן בכה"י ובד"י בנש"י ד"ה לש שלמים. אך בד"ו רפ"ע וש"ח כלפנינו וכן הגיה הבה"ו, וכנר" ע"פ תוס' ד"ה אמר רבא: ר] נשחטה נמחק (*m*): ה] ביום וכו׳ זבחו ליתח ה] ביום וכו׳ זבחו ליתל בכתה״י. ול״ל ביום קרבנו יאכל (שתב״י) וכן הגיה לש״ע וע״פ הפסוח: ו] נ״ח שלמים דידיה יספון, זן ניש שלמים דידיה (כתה"י, שמכ"י): ז] נ"ל רב (בה"ז), וכ"ה לעיל ג ב (הגרי"ב). וע"ש בש"נ אות ז. וכן הגיה הקר"ל ע"ש מש"כ במד"ה אמר רבא. ומהסימן לקמן ע"ב (חטא"ת ע"ל מ"י וכו') משמע (מסקיים ע"ל מ"י זכרי) מחתע דגרסף רבו: ח] נ"ח ודאי בקרה וד"ם: בן נ"ח עולה (בתה" וד"ם: בן נ"ח עולה (גליוף), וכ"ל מסוד"ה על מי, וכ"ל הקר"ח דנר" לגלוס עולה, וע"ש מש"ל בגירסת עולה, וע"ש מש"ל בגירסת הרמנ"ס: י] לחולין (כי"י, וכ"ה בתוד"ה סכין): יא] לתמידין, זה יאת כי טין אוואין (פייקוד וו בתוד״ה סכין): יאן לתמידין, זה לא נאמר אלא יעשה מהן קיץ למזבח, ולדברי כו׳ כנ״ל (ש״ו). אכל כתוד״ה סכין הכיאו פירש״י לוכני מוחים לכינו בהן לקייצו בהן לכינול בהן אלא בדמיהם כך שמעתי בעתבועות כל"ל (ש"מ, וכיה בתתב"י): יג] ל"ל ששחטן :(m″W) (ש"מ):
יר] שחיטותיהן (שמכ"י):
מו] ואמר ליה ר' זירא (כי"פ):

בין ומבה איה די זידא (בי"פ): מז] ל"ל כלומר ותיכת כו' נתחק (ש"ח): יו] ל"ל לא מיבעיא ליה אלא (ש"ח): יה] כלה"י שחיטה: ים] ל"ל שהיתה בין (ש"מ): ב] בש"מ נוסף והיינו עשה המרשה: באו מ״ל רלאתר הפרשה: כאן 0"מ בעלים בעליה לפי שזהו שינוי בעלים והכא בשינוי קודש איירי שהיתה (מיימ, וכעידו בציק וקים): כבן כ"ל של זה כשוחט כוי (כידפ ודיו). 0"ל של זה ולא (נייפ וויין). קייט של זה ולא שיתכפר בה אחר אלא כשוחט (שחכ"י). תיכם וה"ה ליתל בכתה"י ובל"י. ובל"ק כ' דכלן הק"ד ומה"ד כשרה ועולה לבעלים דאפי׳ שנוי קודש אין כאן דהוי כשוחט חטאת חלב כאן דהוי כשורט הטאת הלב לשם חטאת דם: כג! אין פסולה ממש אלא לא, כלייל (שית): כר! כנס"י וד"י רבא: :רבא בה] על עשה (*ש"מ) בו] למימר בהן על עשה (ישים) בון כמימר (מקח) בון כמימר (מקח) בון דהא הכא (מקח) (ישים): בהן היא עליה (שים בכתהיי) ולפ"ז "ע"ע עבירת עשה: כבון 5"ל הא כלי ולו"א (שמכי"): לן דרב שמואל בר שמואל בר ייבוק דאמר דלר"ש דוקא ייבוק דאמר דלר"ש דוקא תמידין מקייצין בהם כר׳, כנ״ל תמידין מקייצין בהם דג׳ נכונה היל (צ״ק): לא] לבסוף (שתכ״י): לב] ברעיה נמחק (קר"א). וגי' ל"ק דהיכא דלית ליה תקנתא

בקיץ המזבח אית ליה לר"ש לב בי"ד מתנה ומיהו הא מוכח במנחות בפ׳ התודה דהיכא דאית ליה כו׳: לנ] נדל"ל ומשום: לר] בקיץ המובח את יה דריים לב ביין מתנה ומיהו ה מובה במנחת בפי התנורה והימא זאה ליה כור. כן על לו ממשם. לו] בשחיטה לק" (ציק). כד"ו מסקם כשירה גמורה, וחפשל שהוח דיפור בפני עלמו ולפוס דכר רכה לבטרה דקחמת ר"ל כשרה גמורה וע" כנס"יו לה] ליל דרבא (הגריב וכיה בדי). וגילסע לח"ע דרב הסדא כרבא מ"ל דבהא דרבא מודה, וטעמא דחדה משום דכתים בהו קרא שלמיו ואיירי ששחטה וכר. וגילסע קל"ל דרב כרבה ס"ל דהא דרב חסדא אידחי מדיוקא דטעמא דשלמים לשם תודה וכו' הא תודה וכו' משמע דר"ל כו'. ועס"ב: לו] ל"ל שלמיו דידיה (הגריב). כד"ו שלמיו: לו] דם כדפי בקונטרס (ש"מ: לח] ליל

ברבריו (בה"ז. ציק ועוד): של] שינוי קודש אשינוי בעלים (שים וגדיון): ב] ביתר הבז כתב להגיה בשם אדם גדול קדמון ועוד יש לומר. ותירוצא אחרינא הוא (יד דוד): שא] ע"י קר"א בד"ה על מי. ובהגהות דברי נחנתי מוחק דאי הפרישה כרי עד דלאחר הפרישה: בבן צ"ל אית דגרסי (ציק ועיש. וביה בד"ז. ונר" שזו היא נוס' הרמב"ם פט"ו מפסה"מ הי"ד (יד דוד ועיש): בג) אבל רש"י ז"ל חיקן זה וכתב דהכל מימרא אחת היא, ע"י בד"ה שאינו ובד"ה אמר רבא (מה"ק ועעיש): ברן (מה"ק ועעיש): ברן (מה"ק ועעיש): ברן (מה"ק ועעיש): ברן